

αφήσετε ήσυχη. Εγώ συνήθισα στη μοναξιά μου και είμαι μια χαρά. (κάνει το σταυρό της). Ευχαριστώ, Κύριε, δοξασμένο το όνομά σου. Εγώ... μία τρέλα έκανα στη ζωή μου. Μία ήταν η τρέλα μου!

'Ενα κλωνί βασιλικό που πέταξα μια φορά από το παράθυρό μου σ' έναν λεβεντονιό... (νοσταλγικά και με κάποια συγκίνηση). Ε, ήσουν λεβέντης π' ανάθεμά σε, βρε Μαθιό... 'Ενα κλωνί βασιλικό... (Πάει να φύγει, να μπει στο σπίτι). Ερχονται ο Στέφανος και η Μένια.

MENIA: Θεία, τώρα που ερχόμαστε εμείς φεύγεις;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μπα, δεν σας είδα, παιδάκι μου. 'Ελα, ελάτε, καθίστε, Από πού ερχόσαστε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Κάτω ήμουν στη σκάλα, τη βρήκα στο δρόμο και γυρίσαμε μαζί.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Τι κάνεις, Στέφο μου; Να σου φτιάσω καφέ; Η Μένια πίνει αυτόν τον χτυπητό, δεν ξέρω ας τον φτιάσει μόνη της. Για σένα όμως να φτιάσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: 'Οχι, κυρά Θεοδότη, δεν θέλω, ευχαριστώ.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καθίστε λοιπόν, εγώ θα πάω μέσα να ετοιμάσω βραδινό. (πάει να φύγει, γυρίζει - στον Στέφανο) Δεν μου λες θα καθίσεις να φάμε; 'Εχω μελιτζάνες παπουτσάκια με τυρί κρητικό. Θα τηγανίσω και αθερίνα φρέσκια που έφερε σήμερα ο Κωσταντής.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αν θέλει και η Μένια; Αλλά όχι, πρέπει να δω τον πατέρα μου να μιλήσουμε για δουλειές.

MENIA: Γιατί να μη θέλω;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καλά, εγώ πάντως θα ετοιμάσω και θα χαρώ να μείνετε. (φεύγει)

MENIA: Γιατί με εκθέτεις; Ακούς «αν θέλει και η Μένια» (τον μιμείται).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Γιατί, γλυκειά μου γοργόνα, δεν ξέρω πώς θα αντιδράσεις από τη μια στιγμή στην άλλη. Εκεί που είσαι όλο γλύκα και χάρη, δίνεις μία με την ουρά σου και σηκώνεις φουρτούνα.

MENIA: Δεν ξέρω τι θα κάνω με σένα. 'Αμα είμαστε οι δυο μας είναι όλα χαρά Θεού. 'Αμα μπαίνει η ζωή στη μέση... άμα είμαστε μ' άλλους... Σε βλέπω σαν κάτι που πάει να με υποδουλώσει, να με καταπιέσει, να μου βάλει σαμάρι... Δεν το μπορώ, καταλαβαίνεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μα εγώ κάνω ό,τι μπορώ για να σ' ευχαριστήσω. Εγώ θέλω να σε κάνω ευτυχισμένη.

MENIA : Θέλεις, θέλεις... Να ζήσουμε εδώ, να έχουμε το ωραίο μας σπίτι, τα παιδιά μας, να πηγαίνουμε στην εκκλησία τις Κυριακές, να κάνουμε επισκέψεις, να σου μαγειρεύω, να ντύνομαι και να βγαίνουμε στη Σκάλα, ο κύριος και η κυρία Ξάντου. Δεν το μπορώ να ζήσω σαν ασπή, καταλαβαίνεις;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Και δεν μου λες, κυρία διανοούμενη, πώς θες να ζήσεις δηλαδή; Συναυλίες, δισκοθήκες και μπανάκια;

'Η η γυναίκα της καριέρας με παντελόνια και πρωτοβουλίες; Μιλάμε για

το αύριο, για ώριμη ζωή. Θα κάνουμε και τα ταξίδια μας, θα έχουμε και κοινωνική ζωή. 'Ομως το ότι θα έχουμε το ωραίο μας σπίτι, το ότι θα είμαστε κάποιοι στο περιβάλλον μας, το ότι θα έχουμε οικονομική άνεση, δεν σου λέει τίποτα; (πάει κοντά της και την κοιτάει τρυφερά). Ούτε το ότι θα κοιμόμαστε μαζί και θα ξυπνάμε μαζί σου λέει τίποτα; (την αγκαλιάζει) Τίποτα δεν σου λέει ότι θα έχεις εμένα κοντά σου και τη μέρα και τη νύχτα και στη χαρά και στη λύπη;

MENIA: (του χαϊδεύει τα μαλλιά.-συγκινημένη). Π' ανάθεμά σε και που βρέθηκες στο δρόμο μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ποιο δρόμο σου; Εμείς ξεκινήσαμε μαζί. Θυμάσαι που μαζεύαμε καβούρια και πεταλίδες στα βράχια; (πονηρά και εμπιστευτικά) Και κοιτάγα όταν σου σήκωνε ο αέρας το φουστάνι; (γελάνε)

MENIA: (χαδιάρικα) 'Ήσουν από τότε ερωτιάρης και παλιάνθρωπος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (με πάθος) Θα σε χορτάσω έρωτα όταν θα παντρευτούμε. Εκείνες τις μεγάλες νύχτες του χειμώνα...

MENIA: Για στάσου, εγώ δεν είπα κάτι τέτοιο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αυτό δεν είναι από εκείνα που τα λες, είναι από εκείνα που τα κάνεις.

MENIA: (φεύγει από την αγκαλιά του σκεπτική. Εκείνος την κοιτάει με ένα χαμόγελο ικανοποίησης). (Μπαίνει η Τζήνη) Καλήσπέρα σας.

TZHN: Καλώς την.

MENIA: Κάθισε λίγο μαζί μας, από πού έρχεσαι;

TZHN: Πάω για την απογευματινή μου βόλτα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Να πηγαίνω εγώ, με περιμένει ο πατέρας

TZHN: Στο ξενοδοχείο είναι όλα εντάξει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: 'Εχω εμπιστοσύνη σε σένα Τζήνη. (φεύγει πετώντας ένα φιλί στη Μένια).

MENIA: Κι εγώ θα πάω σε λίγο στη Ρένα. Κάθισε λίγο, βρε Τζήνη. 'Εχω ανάγκη να μιλήσω με κάποιον μ' ελεύθερα μυαλά. Για πες μου, Τζήνη μου, πως ζεις σε τούτο τον τόπο το χειμώνα;

TZHN: Μα το χειμώνα είναι καλλίτερα. 'Εχει τόση ησυχία που μπορώ να κάνω πράγματα που δεν μπορώ το καλοκαίρι. Εγώ έπλητα το χειμώνα, κοιτάγα πως να περάσει.

MENIA: Είναι γιατί ήσουν μικρή. Για μένα τώρα, πώς να στο πω, είναι σαν να είμαι περισσότερο με τον εαυτό μου. 'Εχω τη δουλειά μου,

το παιδί μου αλλά χαιρόμαι τον ελεύθερο χρόνο μου. Διαβάζω, φτιάχνω γλυκά, κάνω περίπατο, κάνω παρέα με τις γερόντισες. Ξέρεις έμαθα και να κεντάω και να πλέκω. 'Εχω πλέξει πολλά για τον Ανάργυρο καθώς και δικές μου μπλούζες. Ξέρεις πόση χαρά είναι να το φτιάξεις μόνη σου;

Κάνω και ταξίδια το χειμώνα. Πηγαίνω και στην Αγγλία, πηγαίνω και στην Αθήνα συχνά. Αλλά, Μένια μου, έχω πάνω απ' όλα το παιδί μου. Το βοηθάω στα μαθήματά του αλλά (γελάει) περισσότερο μαθαίνω εγώ. Ξέρεις πόσα έχω μάθει από τα μαθήματα του Ανάργυρου;

MENIA: Ελα καημένη, μιλάς σαν να είσαι γριά, απόστρατη.

TZHN: Τι θα πει απόστρατη;

MENIA: Όταν οι στρατιωτικοί φεύγουν από το στράτευμα λέγονται απόστρατοι. Και το λέμε μεταφορικά γι αυτούς που... που έχουν ξοφλήσει, έχουν τελειώσει.

TZHN: Ναι, στρατός- απόστρατος. Λοιπόν ξέρεις ότι τα ελληνικά δεν είναι δύσκολα όπως τα λένε. Όταν πάρεις τις βάσεις βλέπεις ότι οι λέξεις έχουν συγγένεια, έρχονται από την ίδια ρίζα. 'Εχω βρει τόσες λέξεις. Από το γράφω, να πούμε.

Γραφείο, δακτυλογράφος, τηλέγραφος, συγγραφέας, γραφολόγος, καρδιογράφημα, γραφομηχανή και τόσες άλλες λέξεις, που ξέρεις έχουμε και στ' αγγλικά πολλές. Να, αυτό το μεταφορικά. Το λέμε μεταφορικά. Το τηλέγραφος τέλεγραφ, κάρδιογκραφ και πολλές άλλες λέξεις. Ανακαλύπτω λέξεις από τη ρίζα τους, έχουν...πως το λένε ...συνο...

MENIA ..- Συνοχή.